

■ Не прапусціце!

НАРОДНАЯ ЛЮБОЎ І КВІТОК
НА «ЕЎРАБАЧАННЕ»—2016

дастануцца пераможцу нацыянальнага адбору

Сёння вечарам, 22 студзеня, у прамым эфіры тэлеканалаў «Беларусь 1» і «Беларусь 24» нас чакае выступленне дзесяці фіналістаў нацыянальнага адборачнага тура міжнароднага конкурсу песні «Еўрабачанне-2016». Усе яны — маладыя беларускія артысты, якіх аб'ядноўвае любоў да якаснай музыкі і жаданне годна прадставіць краіну на міжнароднай сцэне. Пераможцу сёлета будучы выбіраць гледачы. Таму глядзіце, слухайце і аддавайце свае галасы за лепшых. Разам вызначым таго, хто будзе прадстаўляць нашу краіну сёлета на прэстыжным музычным форуме ў Швецыі.

Фінальнае шоу пачнецца ў 22.00 і будзе транслявацца з студыі «600 м» Белтэлерадый-кампаніі ў эфіры тэлеканалаў і ў рэжыме on-line на сайтах медыахолдынга tvr.by і Еўрапейскага вясчальнага саюза eurovision.tv. Таксама прамую трансляцыю канцэрта будзе весці радыёстанцыя «Радыус FM».

Спаборнічаць за права прадстаўляць Беларусь у маі на конкурсе ў Швецыі будучы 10 прэтэндэнтаў — яны з'явяцца на сцэне пад нумарамі, што дасталіся ім падчас лёсавання. Першым выступіць падапечны прадзюсарскага цэнтра «Спамаш» **Аляксей Грос**. Удзел у конкурсе «Еўрабачанне», на думку самога Аляксея, — добры стымул для любога артыста і яго каманды рабіць новыя прафесійныя крокі і самаўдасканалвацца. У відэавізітоўцы спявак паўстае ў ролі каваля. Ці ўдасца яму выкаваць уласную перамогу, выканаўшы кампазіцыю «Flame» / «Полымя» (музыка Яўгена Алейнікава, а тэкст — адной з фанатак конкурсу з Аўстраліі), пытанне пакуль што адкрытае. Свае сілы на Нацыянальным адборы Аляксей сёлета спрабуе ўжо трэці раз і спадзяецца, што нарэшце фартуна будзе яму спадарожнічаць.

Фота: Навіны БУЖАН.

Пад другім нумарам на сцэну выйдзе **Саша Захарык**, а мы пачнем яе песню «Glory night» / «Ноч ззяння». Вядомая многім па джазавым бэндзе Apple tea, спявачка і на гэты раз прапануе лёгкую і запамінальную кампазіцыю пра каханне, шчасце і мары, якая з'явілася ў выніку супрацоўніцтва артысткі са сваёй сяброўкай Марыяй Кірдуном. Для фіналу Саша падрыхтавала цікавую гісторыю пра дваіх людзей у выкананні адной актрысы — самой спявачкі. У інтэрв'ю аднаму з інтэрнэт-рэсурсаў яна зазначыла, што «Еўрабачанне» — конкурс з непрадказальным фіналам, дзе ніколі не ведаеш, хто стане фаварытам.

Пад нумарам 3 эстафету конкурснай барацьбы падхопіць **Валерыя Садоўская** з песняй «Not Alone». Маладая спявачка, ярка заявіўшы пра сябе спачатку на тэлепраекце «Акадэмія талентаў», потым — на ўкраінскім «Голасе краіны», цяпер марыць

выступіць на еўрапейскай сцэне. Сваю конкурсную кампазіцыю яна напісала літаральна за дзень. Што пабачаць гледачы падчас фінальнага выступлення, артыстка трымае ў сакрэце:

«Ужо тое, што наша песня на беларускай мове — выйгрышная пазіцыя. Будзем рады, калі людзі прачнуцца і прагаласуюць за родную мову».

— Актыўна рэпетуем, запісалі новую версію песні. Хоць я і сканцэнтравана пераважна на падрыхтоўцы свайго нумара, але ўпэўнена, што і ў іншых канкурсантаў будучы цікавыя выступленні, — сказала напярэдадні Валерыя Садоўская. Вам блізкае пасланне песні «Not Alone» пра тое, што можна здабыць любую перамогу і здзейсніць любую ідэю, калі ёсць падтрымка кагосьці побач? Тады смела аддавайце за яе свой голас.

Нумар чатыры ў выніку лёсавання дастаўся **гурту «Радыхвалі»**. Іх кампазіцыя «Не вар'ячей» пра тое, што важна заўсёды заставацца пазітыўнымі. Дарэчы, песня ўвогуле дэ-

конкурсную песню зняць. Наколькі паспяховай акажацца такая тактыка завабыва беларускай публікі, даведаемся зусім хутка.

Адзінай беларускамоўнай кампазіцыяй сёлета нацыянальнага адбору стала «Гэта зямля» ад вядомага маладога гурта **NAVI**. Ён выйдзе пад шостым нумарам. Кампазіцыя атмасферная, дынамічная і перадае палітру шчырых пачуццяў да роднай зямлі.

— Мы пазітыўна настроены перад фіналам і адчуваем сябе ўпэўнена. Ужо тое, што наша песня на беларускай мове, — выйгрышная пазіцыя. Будзем рады, калі людзі прачнуцца і прагаласуюць за родную мову. Нам вельмі важна зрабіць усё, каб яе пачулі на «Еўрабачанні». Таму хочацца пажадаць і артыстам, і тым, хто будзе галасаваць, слухаць голас сэрца і быць шчырымі адзін з адным, — кажа ўдзельнік гурта Арцём Лук'яненка.

За час падрыхтоўкі да фіналу NAVI паспелі шмат чаго зрабіць — змяніць касцюмы, падачу песні, але не страцілі энергетыкі. Што ж, пагладзім, можа сёлета беларуская мова прагучыць усё ж такі на ўсю Еўропу!

Сёмым на сцэне з'явіцца **IVAN** (пад такім псеўданімам выступіць у фінале ўраджэнец Гомеля Аляксандр Іваню) з кампазіцыяй «Help you fly», напісанай расійскім кампазітарам Віктарам Дробышам. Драйв, рокавыя і этнічныя матывы і жыццесцвярджалы тэкст — усё прысутнічае ў ёй. Дадайце яшчэ адметны тэмбр голасу выканаўцы, яго вопыт удзелу ў розных праектах, як, напрыклад, расійскае шоу «Галоўная сцэна» — і адразу зразумела, што на сцэне годны канкурэнт.

Восьмай прэтэндэнткай на перамогу ў нацыянальным адборы з'яўляецца **Настасся Малашкевіч**. Як адзначае артыстка, аўтарская кампазіцыя «Pray for love» / «Маліся за любоў» з'яўляецца адлюстраваннем думак і пачуццяў спявачкі ў сувязі з тым, што сёння адбываецца ў свеце. У фінале гледачоў чакаюць яркі перформанс з запамінальнымі дэталямі і, безумоўна, моцны вакал, які часцей за ўсё нікога не пакідае абыхавым.

Кірыла Ермакова з песняй «Running to the sun» / «Бягу да сонца» пабачым і пачнем дзявятым. Песня з'явілася ў выніку

супрацоўніцтва спявака з беларускім кампазітарам Леанідам Шырыным. Яна расказвае пра тое, што кожны чалавек імкнецца адшукаць сваё ішчасце і каханне, і наш выканаўца не выключэнне. І як бы хто ні пераконваў, што спробы марныя, вярта працягваць свой шлях. Кірыл сваім прыкладам добра ілюструе гэты пасыл: ён ужо неаднойчы ўдзельнічаў у нацыянальным адборы, праўда, у якасці бэк-вакаліста ў Тэа, Аляксея Гроса, Валерыі Садоўскай. Цяпер робіць сольную спробу атрымаць квіток на «Еўрабачанне-2016».

Да адбору пра гэты гурт ніхто не ведаў, што і не дзіўна, бо стварыўся ён непасрэдна напярэдадні конкурсу. Удзельнікі дуэта пазнаёміліся на праекце «Ікона сцэны».

Завершыцца выступленне фіналістаў выхадом на сцэну **NAPOLEI** (сцэнічны псеўданім Вольгі Шуманскай) пад нумарам дзесяць. Кампазіцыя «My Universe» / «Мой сусвет» напісана таксама Леанідам Шырыным спецыяльна для адбору на «Еўрабачанне-2016». Яна — свайго роду запрашэнне далучыцца да спявачкі і спазнаць яе сусвет. (Галоўнае, не забыцца прагаласаваць.)

У гэты вечар мы зможам пачуць і песні ў выкананні гасцей канцэрта — Алены Ланскай, Гюнеш, Сашы Нема і Кіці, а яшчэ нас чакае сюрпрыз у выглядзе дуэта Вольгі Рыжыкавай і Тэа (яны ж будучы вядучымі фінальнага шоу). Галоўнае — памятайце, што на гэты раз ваш голас вырашае, хто прадставіць Беларусь на міжнародным конкурсе песні «Еўрабачанне-2016». Дарэчы, пераможца, які будзе вызначаны па выніках тэлефонага і SMS-галасавання гледачоў, атрымае спецыяльную ўзнагароду — стылізаванае «еўравізійнае» сэрца. Не прапусціце фінальны гала-канцэрт 22 студзеня ў эфіры «Беларусь 1» і «Беларусь 24». Лёс любімых артыстаў — у вашых руках.

Алена ДРАПКО.
drapko@zviazda.by

■ Неасабісты суб'ектыў

АЎРА
ЛЮДСКАСЦІ

Нашы найлепшыя чалавечыя якасці праяўляюцца выключна эпізодычна — калі ідзём да храма ці падчас экстрыму

На Вадохрышча чарга па асвечаную ваду ля нашага сухараўскага храма пачыналася ледзь не ад аўтобуса прыпынку. Рухалася яна даволі хутка, але ўсё роўна ўсім ахвотным на добрым морозе даводзілася павольна ісці наперад добрых хвілін дваццаць. Але гэты плаўны рух быў напоўнены такой урачыстай чароўнасцю, што стаяў бы і дзве гадзіны. Бо ў высокім сінім небе з пёрыстымі бялюжымі абломкамі ззяла і нават крыху прыгравала яркае сонца, і гучным высокім рэхам адгукаліся царкоўныя званы, якія нястомна слявалі адну радасную мелодыю за другой. І былі людзі, якіх — засяроджаных, заклапочаных, стомленых — не раз ужо бачыў ля суседніх дамоў, у краме, у транспарце. Яны ў гэтай чарзе былі зусім іншымі — лепшымі, дабрэйшымі, больш спагадлівымі і шчырымі. Ніхто не павышаў голас, не абураўся, раз-пораз хтосьці закідваў галаву і глядзеў у гэта глыбокае неба са здзіўленым захапленнем, нібы бачыў яго ўпершыню. Бацькоў з малымі прапускалі без чаргі, а тым, хто марудзіў, падказвалі: ідзіце, маўляў, наперад, не стойце з дзіцем на морозе. І ўсе ўсміхаліся адно аднаму, і нават зусім незнаёмыя людзі, апынуўшыся побач, перакідваліся парай прыветлівых слоў. Было ва ўсім гэтым нешта такое важнае і сапраўднае, такое неабходнае, што кранала да слёз. Нібы анёлы-ахоўнікі адначасова спусціліся кожнаму з нас на пляч і замілавана назіралі, як мы хоць на дваццаць хвілін зрабіліся такімі, якімі і павінны быць па задуме Божай.

Менавіта з-за гэтых дзівосных імгненняў, дзякуючы якім пачынаеш шмат што разумець і па-іншаму глядзець на навакольны свет, і трэба хоць раз пабыць у падобнай чарзе. Яасабіста заўсёды з узнёслым задавальненнем іду асвятчаць вярбу ці велікодны пачастунак — стараюся трапіць акурат тады, калі больш за ўсё людзей. Аднойчы сем гадзін давялося пастаяць сярод спікі, каб дакрануцца да адной хрысціянскай святыні, якую на некалькі дзён прывезлі ў Мінск; праз колькі часу — пяць гадзін у люты мороз — да другой. Не здарылася тады нейкага відавочнага дзіва, дый, калі шчыра, пра тое і не думалася. Але сапраўдны чуд быў — прасветленыя твары, шчырыя ўсмішкі, ціхія добрыя словы. У спіку з зусім незнаёмымі дзяліліся вадой і ценом, на студзенскім морозе — чаем з тэрмаса і нават рукавіцамі. Над тысячамі людзей — аўра людскасці. Дзе такое ўбачыш яшчэ?

ХІБА што сярод нейкай вялікай, агульнай бяды. Як у красавіку 2011-га, калі ўся краіна бы скамянела ад жудасных навін з мінскага метро, а пасля кінуліся дапамагаць хто чым мог, і ў тыя страшныя дні вельмі спагадліва і беражліва мы ўсе адно да аднаго ставіліся. Як у сакавіку 2013-га, калі краіну накрыва снежная навала, і мы дапамагалі адно аднаму адкопчаць машыны, і тапталі адно перад адным сцежкі, і падавалі руку, калі нехта траціў раўнавагу і завальваўся ў гурбу, і ў сеціве ўтвараліся цэлыя суполкі людзей, якія прапаноўвалі дапамогу — дах над галавой і гарачую ежу. І менавіта таму сярод той стыхіі мы ўсе выжылі.

Але не сталі ні дабрэйшымі, ні больш спагадлівымі. Як ні парадаскальна і ні крыўдна для нас саміх гэта гучыць, але нашы найлепшыя чалавечыя якасці праяўляюцца выключна эпізодычна, па сітуацыі — калі ідзём да храма ці падчас экстрыму. А паколькі першае здараецца ў нашым жыцці не вельмі часта, а другое — і дзякуй за тое Усявышняму — увогуле рэдка, у нармальным жыцці мы застаёмся зусім іншымі. Абыхавымі, зайздроснымі, раздражнёнымі, часам — сквапнымі, часам — жорсткімі. Варта толькі ўздыхнуць з палёгкай, што небяспека мінула, або адчыніць ад храма на пэўную адлегласць...

ПРАЗ дарогу ад царквы, трохі далей па вуліцы, у бруднай снежнай кашы на ўзбочыне сядзеў і ляўся п'яны дзяцюк. Людзі, што неслі дадому асвечаную ваду, хто грэблівая, а хто спалохана, абыходзілі п'янага — быў ён настроены, мякка кажучы, не добрабычліва. І ўсё б было правільна: на вуліцы быў белы дзень, мороз не моцны, не змерз бы той п'яніца, прачухаўся б, пасядзеўшы на снезе, дый пайшоў бы дахаты... Калі б не яго маці. Старая, з кійком, удвая меншая за свайго недарэку-сына, яна не плакала, не галасіла, яна проста прасіла людзей, якія ішлі міма: «Дапамажыце, калі ласка, яго падняць. Тут недалёка, я яго сама дадому завяду...» Але людзі, што ішлі міма, — тыя, што яшчэ колькі хвілін назад прасветлена ўсміхаліся і глядзелі ў неба, не спыняліся: іх рукі былі занятыя бутлямі з вадой. Спынілася толькі гэтка самая бабка, і яны тузалі вялізнага мужыка за рукі, а ён мыкаў і супраціўляўся.

Дзе была аўтарка гэтых радкоў, пацікавіцца дапытлівы чытач. Забегла ў краму, што побач, — раптам вельмі пільная патрэба з'явілася ў нейкім ну проста жыццёва неабходным рыштунку. Праўда, праз пару хвілін сумленне, сорам і яшчэ не забытае ўражанне ад званоў і сіняга з сонечным узллі верх, і я выбегла на вуліцу з цвёрдым намерам той няшчаснай бабулі дапамагчы. Але яна ўжо неяк справілася і павольна вяла сваё няшчаснае дзіця да пад'езда. Аўра людскасці на гэтую тэрыторыю ўжо не распаўсюджвалася.

Алена ЛЯЎКОВІЧ. alena@zviazda.by